

deroppe, og hvis Arbejdet standses, er der ikke mere Arbejde til dem. Og nu nytter det ikke at ville henvise til, at disse Mennesker kan faa Beskæftigelse ved Hirtshals Havn eller Løkken Mole, thi den Million Kroner, der har været til Raadighed i tidligere Aar, vil ikke kunne give Arbejde til flere end dem, der allerede er beskæftiget ved Hirtshals og Løkken. Staten har ogsaa en Interesse i Arbejdets Fortsættelse. Staten har nemlig eksproprieret Ejendomme og Grunde til et Beløb af op imod $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og disse 40—50 Familier er Lejere i Statens Huse; hvis de skal flytte bort derfra, bliver det Staten, som kommer til at bære det Indtægtstab, som derved fremkommer.

Medens jeg altsaa mener, at Havnen er at foretrække, og at det eneste rationelle er at skride til Bygning af Havnen for at hjælpe Fiskerne i deres farefulde Arbejde, navnlig ogsaa for at hjælpe dem til at skaffe sig større Indkomster, er jeg selvfølgelig paa den anden Side klar over, at medens Græsset gror, dør Koen. Det vil sige, at medens disse Havne bygges, kan man ikke lade alt andet ligge brak, man kan ikke undlade at imødekomme beskedne Ønsker, som fremsættes af Fiskerne, der arbejder fra den aabne Kyst, altsaa de, der bor i Fiskerlejerne. Fra et Par Fiskerpladser i det Amt, jeg har den Ære at repræsentere, har man indsendt nogle Andragender; de er indsendt gennem Fiskeriinstitutionerne for at faa Paa-tegning derfra, og jeg ved ikke, om de endnu er kommet videre, men jeg vil dog gerne ved denne Lejlighed anbefale, at disse Andragender bliver modtaget med den allerstørste Velvillie af den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Minister for offentlige Arbejder.

Det er fra Stenbjerg og Vorupør, disse Andragender er blevet afsendt, og jeg vil gerne her lige nævne, hvorledes Forholdene er paa disse to Steder. Ved Vorupør har de en Mole, som nok letter Fiskerne Adgangen til Havet, men da Forstranden paa Grund af Vejrforholdene stadig flytter sig, kan de ogsaa have Ulemper, netop fordi de har denne Mole, idet de maa flytte deres tunge Baade fra een Plads til en anden, som jeg før nævnte. I Almindelighed er Molen dog til Fordel for dem. Det viser sig nemlig, at de i 1922 fra Vorupør kunde gaa ud paa Havet i 130 Dage, medens de kun kunde gaa ud i 77 Dage fra Stenbjerg; i 1923 kunde de gaa ud i 103 Dage fra Stenbjerg og i 161 Dage fra Vorupør. I det første Halvaar af 1924 har de kun-

net benytte Havet i 77 Dage i Vorupør med Molen som Støttepunkt, medens de kun har kunnet gaa ud i 45 Dage fra Stenbjerg. Jeg har nævnt disse Tal for at vise, til hvilken Nytte en saadan Mole er; men som det tydeligt fremgaar af mine Udtalelser, er det jo endda ikke tilstrækkeligt med en Mole. Idet jeg igen anbefaler og haaber paa, at Havnearbejdet ikke standses, beder jeg de to Ministre med den størst mulige Velvillie tage sig af disse Andragender.

Jeg har endnu et Par enkelte Ting, som jeg ganske kort vil nævne. Jeg er i det heldige Tilfælde, at jeg alligevel kan takke den højtærede Minister for offentlige Arbejder, idet jeg kan takke ham for det Besøg, han har aflagt i min Valgkreds paa Mors, da han var oppe at se paa den Bane, som for Tiden er under Bygning. Jeg er ikke glad for, at Ministeren ikke mener at kunne undvære mere end 150 000 Kr. til os i dette Aar, det er, som allerede nævnt af det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard, jo ikke noget stort Beløb. Men der staar jo ogsaa at læse i Finanslovsforslaget, at det „antages“, at det Beløb kommer til Udgift. Kunde man saa ikke „antage“, at der kunde blive Tale om et Par Hundrede Tusind eller 250 000 Kr.? For saa kunde vi arbejde lidt mere og Arbejdet gaa lidt hurtigere deroppe. Der er i alt bevilget 1 Mill. Kr. hertil, og der er kun forbrugt 610 000 Kr., saa Restbeløbet er jo egentlig Penge, man har Ret til at vente kommer til Udbetaling. Arbejdsløsheden, navnlig indenfor Arbejdsmandsbranchen, er allerede ved at melde sig oppe i de Egne, og da vi ikke er saa langt borte fra Købstaden, kunde forøget Arbejde her afhjælpe Arbejdsløsheden inde i Byen. Jeg nærer, som sagt, Haab om, at det nu ikke er saa kapitelfast med disse 150 000 Kr., men at Beløbet vil kunne forhøjes en Smule. Jeg takker i øvrigt Ministeren, fordi han allerede har under Overvejelse, naar Banen en Gang bliver færdig — forhaabentlig om ikke alt for mange Aar —, at faa etableret den mest praktiske Trafik paa denne lille Bane, som jo egentlig ikke er nogen Bane, før de andre store Spørgsmaal, der staar i Forbindelse med denne Sag, bliver løst.

Jeg har dernæst en Henstilling til den højtærede Socialminister. Ude i min Egn fortolkes den gamle Bestemmelse om Kørselspligt efter Forordningen om Fribefordringsvæsenet saaledes, at Kørselspligten ikke fordeles efter Hartkorn paa de forskellige Beboere, men efter, om vedkom-